

REPUBLICA MOLDOVA
JUDECĂTORIA CHIȘINĂU
sediul Rîșcani

23
REPUBLIC OF MOLDOVA
THE COURT OF CHISINAU
office Rîșcani

Chișinău, str. Kiev, 3 Republica Moldova
MD-2078, tel. (+373 22) 43 80 02,
tel./fax (+373 22) 43 80 02, e-mail: jrc@justice.md

Chisinau, Kiev 3, street, Republic of Moldova
MD-2078, tel. (+373 22) 43 80 02,
tel./fax (+373 22) 43 80 02, e-mail: jrc@justice.md

1022
22 01 19

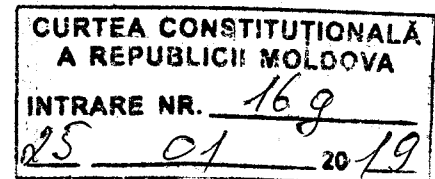
Curtea Constituțională a RM
Mun. Chișinău, str. Alexandru Lăpușneanu 28

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) vă expediază în adresa dumneavoastră copia încheierii privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, în cadrul cauzei civile, intentate la acțiunea reclamantului Kovali Vladimir împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea avizului de plată.

Anexă: încheiere din 16.11.2018
demers privind ridicarea excepției de neconstituționalitate
Copia cerere de chemare în judecată

Judecător

Holevițcaia Liudmila

**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA**
str. Alexandru Lăpușneanu nr. 28,
Chișinău MD 2004, Republica Moldova

**SESIZARE
PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE**

I – AUTORUL SESIZĂRII

1. Vladimir
2. Kovali
3. Adresa municipiul Chișinău str.Trifan Baltă,7/1 MD 2021
4. Funcția avocat
5. Tel./fax 069131764
- 6.Vladimir Kovali
- 7.Avocat
- 8.Chișinău str.A.Pușkin,33 ap.1A
9. Tel.069131764

II – OBIECTUL SESIZĂRII

12.1.În procedura judecătorului în judecătoria municipiului Chișinău cu sediul Rîșcani L.Holevițaia se află acțiunea în contenciosul administrativ la cererea lui Kovali Vladimir către Inspectoratul Fiscal de Stat cu privire la anularea actului administrativ.

12.2.În luna noiembrie 2016 prin intermediul serviciului poștal autorul sesizării a recepționat Avizul de plată la impozitul pe avere pentru anul 2016 emis de Serviciul Fiscal de Stat în temeiul Ordinului IFPS nr./ № 865 din 06.09.2016.

12.3.Nefiind de acord cu actul administrativ primit a solicitat prin cerere prealabilă anularea lui,invocînd: ”

12.4.Legislația fiscală a stabilit principiile de bază în organizarea și perceperea impozitelor și taxelor:

a) neutralitatea impunerii – asigurarea prin legislația fiscală a condițiilor egale investitorilor, capitalului autohton și străin;

b) certitudinea impunerii – existența de norme juridice clare, care exclud interpretările arbitrare, claritate și precizie a termenelor, modalităților și sumelor de plată pentru fiecare contribuabil, permițînd acestuia o analiză ușoară a influenței deciziilor sale de management financiar asupra sarcinii lui fiscale;

c) echitatea fiscală – tratare egală a persoanelor fizice și juridice, care activează în condiții similare, în vederea asigurării unei sarcini fiscale egale;

d) stabilitatea fiscală – efectuare a oricăror modificări și completări ale prevederilor legislației fiscale nemijlocit prin modificarea și completarea prezentului cod;

e) randamentul impozitelor – perceperea impozitelor și taxelor cu minimum de cheltuieli, cît mai acceptabile pentru contribuabili.”

Însă prin emiterea avizului de plată pe avere pentru anul 2016, pe care l-a primit și care se anexează la cerere, sau ignorat cu vehemență toate principiile enunțate și anume:

12.5. Conform alin.1/1 din art.7 din Codul Fiscal:” (11) Modificările și/sau completările prezentului cod și ale legilor de punere în aplicare a titlurilor Codului fiscal se pun în aplicare peste 180 de zile calendaristice de la data publicării legii de modificare și/sau de completare în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.” Odată ce modificările la Codul Fiscal prin introducerea art.287/1-287/7 au fost publicate în monitorul oficial nr.184-192/401 la 01.07.2016 serviciile IFS erau în drept să întocmească avizele începând cu 27.12.2016.

-și mai mult potrivit alin.2 din articolul comentat:” Pe parcursul anului fiscal (calendaristic), stabilirea de noi impozite și taxe de stat și locale, în afară de cele prevăzute de prezentul cod, sau anularea ori modificarea impozitelor și taxelor în vigoare privind determinarea subiecților impunerii și a bazei impozabile, modificarea cotelor și aplicarea facilităților fiscale se permit numai concomitent cu modificarea corespunzătoare a bugetului de stat și a bugetelor unităților administrativ-teritoriale.”.Or pe parcursul anului 2016 n-au fost efectuate concomitent modificări la legea bugetului de stat și la codul fiscal și în legea bugetului de stat nu există sursa de venit-impozit pe avere.

12.6. Conform art.287/2 din Codul Fiscal:

(1) Subiecți ai impunerii sînt persoanele fizice proprietari ai bunurilor imobiliare cu destinație locativă, inclusiv căsuțele de vacanță (cu excepția terenurilor), pe teritoriul Republicii Moldova.

(2) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate (în folosință) comună în diviziune a mai multor persoane, subiect al impunerii este considerată fiecare dintre aceste persoane, în cota-parte care îi revine.

(3) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate comună în devălmășie, subiect al impunerii este considerat, în baza acordului comun, unul din proprietari (coproprietari). În acest caz, toți proprietarii (coproprietarii) poartă o răspundere solidară pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale.

12.7. Conform art.11 din Codul Fiscal:” Apărarea drepturilor și intereselor contribuabilului se face pe cale judiciară sau pe alte căi prevăzute de prezentul cod și de alte acte ale legislației. Toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale se vor interpreta în favoarea contribuabilului. “

12.8. La 16 ianuarie 2017 autorul sesizării a primit următorul răspuns:”*Conform prevederilor art. XXXI alin.(1) din Legea nr. 138 din 17 iunie 2016 "Cu privire la modificarea și completarea unor acte legislative" (în continuare Lege) prin derogare de la prevederile articolului 7 alineatul (11) din Codul fiscal, modificările referitoare la completarea Codului fiscal cu titlu VII Impozitul pe avere au intrat în vigoare de la 1 ianuarie 2016.*

Totodată, urmează de menționat că impozitul pe bunurile imobiliare și impozitul pe avere sunt două impozite diferite. Potrivit prevederilor art. 6 din CF, impozitul pe avere este un impozit din sistemul impozitelor și taxelor de stat dar impozitul pe bunurile imobiliare este un impozit din sistemul impozitelor și taxelor locale.

Mai mult ca atît, la impozitul pe bunurile imobiliare în calitate de subiecți ai impunerii se consideră persoanele fizice care dețin cu drept de proprietate bunuri imobiliare,

inclusiv terenuri, clădiri, construcții, case de locuit individuale, apartamente și alte încăperi izolate, inclusiv bunuri imobiliare aflate la o etapă de finisare a construcției de 50% și mai mult, rămase nefinisate timp de 3 ani după începutul lucrărilor de construcție. Impozitul pe avere se aplică doar în cazul în care persoanele fizice dețin cu drept de proprietate bunuri imobiliare cu destinație locativă (construcții și clădiri), inclusiv căsuțe de vacanță, totalitatea cărora întrunesc cumulativ ambele condiții: valoarea estimată totală constituie 1,5 milioane lei și mai mult și suprafața totală constituie 120 m și mai mult. Totodată, impozitul pe avere nu se aplică: în cazul bunurilor imobiliare neevaluate în scopul impozitării de către organele cadastrale; asupra terenurilor cu destinația locativă, precum și asupra loturilor întovărășirilor pomicole, indiferent de faptul au fost sau nu acestea evaluate de către organele cadastrale în scopul impozitării. Respectiv, la determinarea persoanei fizice în calitate de subiect al impunerii cu impozitul pe avere se iau în considerație numai bunurile imobiliare cu destinație locativă {apartamente și încăperi izolate locative în case cu multe etaje; apartamente în case de locuit individuale; case de locuit individuale, inclusiv construcțiile auxiliare în localitățile urbane și în localitățile rurale} și căsuțele de vacanță {căsuțele amplasate pe loturile pomicole} care sunt evaluate de către organele cadastrale teritoriale în scopul impozitării. De rînd cu această, în cazul în care bunul imobil constituie obiect al unui credit imobiliar (ipotecar) sau al unui contract de leasing financiar, baza impozabilă aferentă bunului respectiv în cazul impozitului pe avere, constituie diferența pozitivă formată între valoarea estimată a bunului imobiliar și suma rămasă pînă la stingerea totală a creditului sau a obligațiilor contractului de leasing financiar.

* Așadar, toate argumentele prezentate confirmă faptul că impozitul pe bunurile imobiliare și impozitul pe avere sunt două impozite absolut diferite, respectiv la aplicarea lor nu apare dublă impunere. Drept urmare, luînd în considerație prevederile art. 7 alin. (1) din CF, potrivit cărora impozitele și taxele de stat și locale se stabilesc, se modifică sau se anulează exclusiv prin modificarea și completarea Codului fiscal, precum și prevederile art. 8 din CF, conform cărora contribuabilul este obligat să îndeplinească obligațiile prevăzute de legislația fiscală, obligațiile fiscale calculate aferente impozitului pe avere urmează a fi achitate la bugetul de stat în termenul stabilit prin art. 287/7 al CF. În cazul în care impozitul pe avere nu se achita în termenul stabilit, în contul personal al contribuabilului va fi calculată majorarea de întîrziere (penalitatea) pentru fiecare zi de neachitare”

12.09. Ne fiind de accord cu răspunsul primit la cererea prealabilă și considerînd ca este încălcat dreptul sau constituțional a înaintat acțiune în instanța de judecată.

III .CIRCUMSTANȚELE LITIGIULUI EXAMINAT DE CĂTRE INSTANȚA DE JUDECATĂ

13.1 În momentul în care reclamantul a primit Avizul de plată la impozitul pe avere pentru anul 2016, aprobat prin ordinul IFPS nr.865 din 06.09.2016 ordinul menționat era abrogat de către IFPS prin ordinul nr.1115 din 01.11.2016 or Avizul era abrogat și nu putea produce efecte juridice.

13.2 Examinarea contestației Avizului de plată la impozitul pe avere sa efectuat cu încălcarea procedurii prevăzute de art.270 alin.2 din Codul Fiscal:” La examinarea contestației este invitat contribuabilul pentru a da explicații, avînd dreptul să depună

documente confirmative. Contribuabilul este citat în conformitate cu art.226 alin.(1), (2) și alin.(3) lit.a)-e). Cazul poate fi examinat în absența contribuabilului dacă acesta a fost citat în modul stabilit și, din motive neîntemeiate, nu s-a prezentat sau dacă a solicitat examinarea contestației în absența sa.” Astfel fiindu-mi încălcat dreptul de apărare a **intereselor legitime în instanța serviciului fiscal.**

13.3 Conform alin.1/1 din art.7 din Codul Fiscal:” (11) Modificările și/sau completările prezentului cod și ale legilor de punere în aplicare a titlurilor Codului fiscal se pun în aplicare peste 180 de zile calendaristice de la data publicării legii de modificare și/sau de completare în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.” Odată ce modificările la Codul Fiscal prin introducerea art.287/1-287/7 au fost publicate în monitorul oficial nr.184-192/401 la 01.07.2016 serviciile IFS erau în drept să întocmească avizele începând cu 27.12.2016.

13.4 Conform Articolului 287/2 Cod Fiscal :

(1) Subiecți ai impunerii sînt persoanele fizice proprietari ai bunurilor imobiliare cu destinație locativă, inclusiv căsuțele de vacanță (cu excepția terenurilor), pe teritoriul Republicii Moldova.

(2) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate (în folosință) comună în diviziune a mai multor persoane, subiect al impunerii este considerată fiecare dintre aceste persoane, în cota-parte care îi revine.

(3) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate comună în devălmășie, subiect al impunerii este considerat, în baza acordului comun, unul din proprietari (coproprietari). În acest caz, toți proprietarii (coproprietarii) poartă o răspundere solidară pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale.

Urmând principiile Curții Europene de examinare a calității legii, în jurisprudența sa Curtea a reținut că o lege (prevedere legală) trebuie să fie suficient de accesibilă, clară și previzibilă. O normă este clară, accesibilă și previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane să își corecteze conduita și să fie capabilă, cu consiliere adecvată, să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-o normă (cauza Silver s.a. vs. Regatul Unit, 25 martie 1983). Consider că norma adoptată are un caracter neclar în aplicare, încălcând principiul clarității și previzibilității. Astfel, în Hotărârea nr.26 din 23 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a menționat: "Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate - accesibilitate, previzibilitate și claritate - norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile". În Hotărîrea Curții Constituționale nr.6 din 13.02.2014 pentru controlul constituționalității Legii nr.199 din 12 iulie 2013 privind scutirea de plata unor impozite, contribuții, prime și defalcări, precum și privind anularea majorărilor de întârziere și a amenzilor aferente acestora este constatat:” pct.109. Curtea, așa cum a arătat în jurisprudența sa anterioară (Hotărârea nr.31 din 14 iunie 2001) menționează că elaborarea și promovarea politicii fiscale reprezintă un mecanism prin intermediul căruia statul reglementează, potrivit art.126 alin.(2) din Constituție, activitatea economică.

pct.110. Curtea reține că art.6 alin.(8) al Codului fiscal prevede unul din principiile aplicării impozitelor și taxelor, și anume “echitatea socială”, care semnifică tratarea egală a persoanelor fizice și juridice, care activează în condiții similare, în vederea asigurării unei sarcini fiscale egale.”Potrivit art.6 alin.8 c Cod Fiscal :” echitatea fiscală – tratare egală a persoanelor fizice și juridice, care activează în condiții similare, în vederea asigurării unei sarcini fiscale egale;”

13.5. Conform art.11 din Codul Fiscal:” Apărarea drepturilor și intereselor contribuabilului se face pe cale judiciară sau pe alte căi prevăzute de prezentul cod și de alte acte ale legislației. Toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale se vor interpreta în favoarea contribuabilului. “

13.6.Conform art.269 din Codul Fiscal:”(1) Contestația împotriva deciziei organului fiscal sau acțiunii funcționarului fiscal se depune la organul fiscal emitent a deciziei sau al cărei funcționar a întreprins acțiunea. (2) Decizia pe care organul fiscal a emis-o pe marginea contestației poate fi contestată la Inspectoratul Fiscal Principal de Stat sau atacată în instanța de judecată competentă. În caz de adresare la Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, contestația este prezentată organului fiscal emitent a deciziei, care este obligat ca, în termen de 3 zile, să o remită Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, anexînd la ea materialele de control și deciziile de rigoare. “

IV.EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII.

14.1 Legislația pertinentă

Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 1

Statul Republica Moldova

„[...]”

3. Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 15

Universalitatea

Cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

Articolul 16

Egalitatea

„[...]”

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.”

Articolul 23

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„[...]”

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.

Articolul 28

Viața intimă, familială și privată

Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată.

Familia

(1) Familia constituie elementul natural și fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea societății și a statului.

(2) Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între bărbat și femeie, pe egalitatea lor în drepturi și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor.

(3) Condițiile de încheiere, de desfacere și de nulitate a căsătoriei se stabilesc prin lege.

(4) Copiii sînt obligați să aibă grijă de părinți și să le acorde ajutor.

Articolul 53

Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică

(1) Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

(2) Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârșite în procesele penale de către organele de anchetă și instanțele judecătorești.

Articolul 58

Contribuții financiare

(1) Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice.

(2) Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.

(3) Orice alte prestații sînt interzise, în afara celor stabilite prin lege.

Articolul 54

Restrîngerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.

(2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrîngeri decît celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sînt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.

(3) Prevederile alineatului (2) nu admit restrîngerea drepturilor proclamate în articolele 20-24.

(4) Restrîngerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.

Articolul 76

Intrarea în vigoare a legii

Legea se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei. Nepublicarea legii atrage inexistența acesteia.

Articolul 132

Sistemul fiscal

16

(1) Impozitele, taxele și orice venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat, ale bugetelor raioanelor, orașelor și satelor se stabilesc, conform legii, de organele reprezentative respective.

(2) Orice alte prestări sînt interzise.

Articolul 135 **Atribuțiile**

(1) Curtea Constituțională:

a) exercită, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărîrilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărîrilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte;

b) interpretează Constituția;

c) se pronunță asupra inițiativelor de revizuire a Constituției;

d) confirmă rezultatele referendumurilor republicane;

e) confirmă rezultatele alegerii Parlamentului și a Președintelui Republicii Moldova;

f) constată circumstanțele care justifică dizolvarea Parlamentului, demiterea Președintelui Republicii Moldova sau interimatul funcției de Președinte, precum și imposibilitatea Președintelui Republicii Moldova de a-și exercita atribuțiile mai mult de 60 de zile;

g) rezolvă cazurile excepționale de neconstituționalitate a actelor juridice, sesizate de Curtea Supremă de Justiție;

h) hotărăște asupra chestiunilor care au ca obiect constituționalitatea unui partid.

(2) Curtea Constituțională își desfășoară activitatea din inițiativa subiecților prevăzuți de Legea cu privire la Curtea Constituțională.

Articolul 6 Cod Fiscal

(8) Impozitele și taxele enumerate la alin.(5) și (6) se bazează pe următoarele principii:

„[...]”

c) echitatea fiscală – tratare egală a persoanelor fizice și juridice, care activează în condiții similare, în vederea asigurării unei sarcini fiscale egale;

Articolul 20.Codul Familiei

Proprietatea în devălmășie a soților

(1) Bunurile dobîndite de către soți în timpul căsătoriei aparțin ambilor cu drept de proprietate în devălmășie, conform legislației.

(2) Sînt proprietate în devălmășie bunurile procurate din contul:

a) veniturilor obținute de fiecare dintre soți din:

- activitatea de muncă;

- activitatea de întreprinzător;

- activitatea intelectuală;

b) premiilor, indemnizațiilor și altor plăți, cu excepția celor care au un caracter de compensare (ajutor material, despăgubire pentru vătămarea sănătății etc.);

c) altor mijloace comune.

(3) Sînt proprietate în devălmășie a soților bunurile mobile și imobile, valorile mobiliare, depunerile și cotele de participație în capitalul social din instituțiile financiare sau societățile comerciale, care au fost construite, constituite, procurate sau făcute din contul mijloacelor comune, precum și alte bunuri dobîndite în timpul căsătoriei, chiar dacă sînt procurate sau depuse pe numele unuia dintre soți.

(4) Dreptul la proprietate în devălmășie se extinde și asupra soțului care nu a avut un venit propriu, fiind ocupat cu gospodăria casnică, cu educația copiilor sau din alte motive temeinice.

(5) Sînt proprietate în devălmășie a soților bunurile care au fost dobîndite din ziua încheierii căsătoriei pînă în ziua încetării acesteia. Instanța judecătorească este în drept, în baza cererii soțului interesat care nu este vinovat de desfacerea căsătoriei, să declare bunurile dobîndite de către el în perioada cît soții au dus gospodării separate proprietate a acestuia.

Articolul 371.Codul civil. Proprietatea comună în devălmășie a soților

(1) Bunurile dobîndite de soți în timpul căsătoriei sînt proprietatea lor comună în devălmășie dacă, în conformitate cu legea sau contractul încheiat între ei, nu este stabilit un alt regim juridic pentru aceste bunuri.

(2) Orice bun dobîndit de soți în timpul căsătoriei se prezumă proprietate comună în devălmășie pînă la proba contrară.

14.2. Consider că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie :

Art.287/2 din Codul fiscal: (1) Subiecți ai impunerii sînt persoanele fizice proprietari ai bunurilor imobiliare cu destinație locativă, inclusiv căsuțele de vacanță (cu excepția terenurilor), pe teritoriul Republicii Moldova.

(2) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate (în folosință) comună în diviziune a mai multor persoane, subiect al impunerii este considerată fiecare dintre aceste persoane, în cota-parte care îi revine.

(3) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate comună în devălmășie, subiect al impunerii este considerat, în baza acordului comun, unul din proprietari (coproprietari). În acest caz, toți proprietarii (coproprietarii) poartă o răspundere solidară pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale. Și anume sintagmele din acest articol: proprietate (în folosință) comună în diviziune a mai multor persoane subiect al impunerii este considerată fiecare dintre aceste persoane,,și proprietate comună în devălmășie, subiect al impunerii este considerat, în baza acordului comun, unul din proprietari (coproprietari).

Consider că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 16 alin. (2) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 15 referitor la principiul că cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

Astfel, tratamentul juridic al persoanelor care se află într-o situație judiciară nu este justificat de situația diferită în care s-ar afla aceștia, ci de celeritatea soluționării cauzei. Un astfel de criteriu exterior conduitei persoanei interesate este în contradicție cu principiul egalității în fața legii al cetățenilor, conform căruia la situații egale tratamentul juridic aplicat nu poate fi diferit. Astfel, persoanele familiile carora au avut șansa să se găsească sub imperiul proprietății comune pe cote părți s-au aflat și se află într-o situație net favorabilă, comparative cu cetățenii familiile cărora au hotărît să dețină dreptul de proprietate comună în devălmășie.Or în situația în care o familie din două persoane care au deținut dreptul de proprietate pe cote-părți pentru a fi impozitate pe avere este necesar să dețină fiecare separat dreptul de proprietate asupra imobilelor cu suprafața de 120 m.p și mai mare și valoarea de peste 1 500 000 lei,iar

aceiași familie compusă din două persoane cu proprietate comună în devălmășie deja dacă în comun au în proprietate imobile cu suprafața ce depășește 120 m.p și valoarea e mai mare 1 500 000 devin subiecți ai impozitului pe avere.

Codul Civil cunoaște două forme ale proprietății comune: proprietatea comună pe cote-părți și proprietatea comună în devălmășie.

Specific pentru proprietatea comună pe cote-părți este faptul că obiectul rămâne nefracționat în materialitatea sa, pe când dreptul de proprietate se fracționează pe cote-părți aritmetice ideale, egale sau inegale. Iar în cazul proprietății comune în devălmășie dreptul de proprietate comună aparține nefracționat tuturor titularilor devălmăși și au ca obiect bunuri comune.

În raporturile juridice civile ale dreptului de proprietate comună avem atât relații interne între coproprietari cât și relații externe. Relațiile externe poartă un caracter absolut, adică coproprietarilor unui bun le aparține dreptul de proprietate asupra acestui bun și nimeni nu este în drept de a încălca dreptul acestor coproprietari în exercitarea dreptului de proprietate.

În dependență de relațiile lăuntrice dintre coproprietari avem dreptul de proprietate pe cote-părți și în devălmășie.

Deci, există două forme ale dreptului de proprietate comună: a) proprietatea comună pe cote – părți și b) proprietatea comună în devălmășie (fără stabilirea cotelor - părți).

Dreptul de proprietate comună pe cote-părți se caracterizează, în primul rând, prin faptul că nici unul dintre coproprietari nu este titular exclusiv al unei fracțiuni materiale din bun. Aceasta înseamnă că bunul nu este fracționat în materialitatea lui, în caz contrar nu va exista proprietate comună pe cote-părți, ci va exista o proprietate exclusivă. În al doilea rând, fiecare dintre coproprietari este titular exclusiv al cotei părți ideale, abstracte din dreptul de proprietate.

Prin abordarea propusă de Lege se instituie o evidentă discrepanță între modul de impozitare pe avere în funcție de forma de proprietate comună pe cote-părți sau în devălmășie. discrepanță de natură a încălca atât dispozițiile Constituției, cât și ale tratatelor la care Moldova este parte.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoage (în cazul nostrum familiile din Republica Moldova), trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament generator de soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit legal și fiscal nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. În situația analizată de noi. Legea introduce un regim juridic total diferit și de natură să creeze unele privilegii doar pentru o anumită categorie de familii cu o formă de proprietate comună ,respectiv o fiscalitate care se îndepărtează de la regulile general admise și care a devenit discriminatorie din moment ce a introdus

criterii care au afectat egalitatea în drepturi a cetățenilor. Or, prin regimul juridic propus prin Lege în cazul dat, în considerarea specificului anumitor categorii de familii, legiuitorul stabilește condiții particulare de impozitare, conducând la instituirea unor privilegii fiscale în beneficiul acestora și instituirea unei diferențe de tratament nejustificate obiectiv, rațional și rezonabil. Observăm de altfel că privilegiul acordat (doar) întregului cerc de familii cu forma de proprietate comună pe cote-părți este însoțit de îngrădirea totală a drepturilor celor cu formă de proprietate comună în devălmașie.

Discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept, iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului. În cazul nostru, considerăm că s-ar impune eliminarea sintagmelor contestate cu introducerea unei modalități comune de impozitare pe avere fără a genera inegalități între familii, tratament diferit în funcție de forma de proprietate comună.

14.3 Reșind din circumstanță că excepția de neconstituționalitate este un instrument de apărare a drepturilor și libertăților fundamentale și excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată doar în cadrul unui proces declanșat în instanțele de drept comun, și poate fi ridicată doar ca un incident în cadrul examinării acțiunii principale considerăm că norma contestată are incidență asupra soluționării cauzei aflate pe rolul instanței de judecată.

V – CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII.

15.1 Conform § 79-80 din hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016, pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și lit. g) din Constituție, controlul concret de constituționalitate pe cale de excepție constituie singurul instrument prin intermediul căruia cetățeanul are posibilitatea de a acționa pentru a se apăra împotriva legislatorului însuși, în cazul în care, prin lege, drepturile sale constituționale sunt încălcate. Curtea a menționat că dreptul de acces al cetățenilor prin intermediul excepției de neconstituționalitate la instanța constituțională reprezintă un aspect al dreptului la un proces echitabil. Curtea Constituțională prin hotărârea nr. 2 din 9 februarie 2016 pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție a hotărât că în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legii ce urmează a fi aplicată la soluționarea unei cauze aflate pe rolul său, instanța de judecată este obligată la cererea părților sau din oficiu să sesizeze Curtea Constituțională. Curtea Constituțională în pct. 3 al hotărârii nr. 7 din 13 februarie 2001 „Pentru controlul constituționalității prevederilor art. 82 și art. 223 din Codul de procedură penală” de asemenea a statuat că „având în vedere dispozițiile art. 31 alin. (1) și (3) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, Curtea Constituțională exercită nu numai controlul constituționalității actelor normative contestate, dar examinează și sensul atribuit acestora în practica aplicării lor de către organele de drept.”

15.2 Până în prezent nu există o hotărâre a Curții Constituționale, având ca obiect examinarea constituționalității dispozițiilor art. 287/2 din Codul fiscal

Scopul dreptului privind nediscriminarea este de a asigura tuturor persoanelor perspective egale și echitabile de acces la oportunitățile disponibile în societate. Facem alegeri în fiecare zi atunci când decidem cu cine socializăm, unde ne facem

cumpărăturile și unde lucrăm. Preferăm anumite lucruri și anumiți oameni în locul altora.

Chiar dacă exprimarea preferințelor noastre subiective este un lucru comun și normal, este posibil ca în unele momente să exercităm funcții care ne plasează într-o poziție de autoritate sau care ne permit să luăm decizii ce pot avea un impact direct asupra vieților altora.

Este posibil să fim funcționari publici, comercianți, angajatori, proprietari de imobile sau medici și să decidem cu privire la modul în care facem uz de prerogativele publice sau de modul în care oferim bunurile și serviciile private. În aceste contexte impersonale, dreptul privind nediscriminarea intervine în alegerile pe care le facem.

În fiecare zi trebuie să ne amintim că fiecare persoană este egală în demnitate și drepturi în spiritul fraternității! Nu ne este permis să împărțim societatea pe principiul formei de proprietate ale de fiecare familie. Or obligația statului este de a apăra și proteja statul, de a încuraja cetățenii la crearea familiilor.

Urmând principiile Curții Europene de examinare a calității legii, în jurisprudența sa Curtea a reținut că o lege (prevedere legală) trebuie să fie suficient de accesibilă, clară și previzibilă și tratament echitabil și egal. O normă este clară, accesibilă și previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane să își corecteze conduita și să fie capabilă, cu consiliere adecvată, să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-o normă (cauza Silver s.a. vs. Regatul Unit, 25 martie 1983). Consider că norma adoptată are un caracter neclar în aplicare, încălcând principiul clarității și previzibilității. Curtea Constituțională a menționat: "Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate - accesibilitate, previzibilitate și claritate - norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile".

15.3 Astfel, condițiile de formă pentru sesizarea Curții Constituționale în cauză sunt întrunite.

15.4. Din aceste motive, în temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție și conform hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016 pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția RM.,

-solicite Curții Constituționale

Admiterea prezentei cereri.

Sesizarea Curții Constituționale privind ridicarea excepției de neconstituționalitate pentru a verifica constituționalitatea dispozițiilor :

-art. 287/2 din Codul Fiscal: (1) Subiecți ai impunerii sînt persoanele fizice proprietari ai bunurilor imobiliare cu destinație locativă, inclusiv căsuțele de vacanță (cu excepția terenurilor), pe teritoriul Republicii Moldova.

(2) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate (în folosință) comună în diviziune a mai multor persoane, subiect al impunerii este considerată fiecare dintre aceste persoane, în cota-parte care îi revine.

(3) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate comună în devălmășie, subiect al impunerii este considerat, în baza acordului comun, unul din proprietari (coproprietari). În acest caz, toți proprietarii (coproprietarii) poartă o răspundere solidară pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale.

Art. 14 al Convenției Europene a Drepturilor Omului se referă la obligația statelor de a asigura exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale prevăzute în acest document juridic internațional cu caracter regional fără discriminare de sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice, avere, naștere etc.

Astfel, principiul nediscriminării prevăzut de Convenția Europeană își are originea în art. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului care dispune: „Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unele față de celelalte în spiritul fraternității.”

Carta drepturilor Fundamentale stipulează, la rândul său, în art. 21: „Se interzice orice discriminare bazată în special pe motive de sex, rasă, culoare, origini etnice sau sociale, caracteristici genetice, limbă, religie sau convingeri, opinii politice etc”.

În ceea ce privește Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în materia discriminării, este reglementată o dublă interdicție, în sensul că art. 14 nu consacră decât o interdicție limitată, în vreme ce Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană conține o interdicție generală, astfel încât toate persoanele aflate sub jurisdicția statelor contractante vor putea invoca în fața instanței europene încălcarea dreptului la nediscriminare de către autoritățile naționale nu numai cu privire la drepturile și libertățile garantate de Convenție, ci și cu privire la orice drept recunoscut în legislația națională a statului contractant în cauză

VI – DATE SUPLIMENTARE REFERITOARE LA OBIECTUL SESIZĂRII

16. La 19 decembrie 2016 Curtea constituțională a pronunțat Decizia de inadmisibilitate a sesizării nr.151a/2016 privind controlul constituționalității unor prevederi ale Art.V și Art.XXXI din Legea nr.138 din 17 iunie 2016 cu privire la modificarea și completarea unor acte legislative (impozitul pe avere). Însă obiect al controlului constituționalității l-au constituit punctele 2 și 78 din Art.V și alineatul (1) din Art.XXXI al Legii nr.138 din 17 iunie 2016 cu privire la modificarea și completarea unor acte legislative.

VII - LISTA DOCUMENTELOR

17. Cererea de chemare în judecată.

17.1 Încheierea privind acceptarea cererii de chemare în judecată și pregătirea pricinii pentru dezbateri judiciare.

VIII - DECLARAȚIA ȘI SEMNATURA

18. Declar pe onoare ca informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

Republica Moldova municipiul Chișinău

12 noiembrie 2018

Kovali Vladimir

ÎN C H E I E R E

16 noiembrie 2018

mun.Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani),
Președintele ședinței, judecător L.Holevițaia,
Grefier: D.Cazac,
Cu participarea:

examinând în ședința publică demersul reclamantului privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, în cadrul cauzei civile, intentate la acțiunea reclamantului Kovali Vladimir împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea avizului de plată,

c o n s t a t ă :

1. La data de 27.01.2017, reclamantul Kovali Vladimir, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat privind anularea avizului de plată pe avere pentru anul 2016.
2. Reclamantul Kovali Vladimir, care prin acțiunea depusă solicită anularea avizului de plată, în cadrul ședinței de judecată, stabilite pentru data de 13.11.2018, a depus demersul privind ridicarea excepției de neconstituționalitate. În argumentarea cererii, a invocat următoarele:
3. În luna noiembrie 2016 prin intermediul serviciului poștal, reclamantul a recepționat Avizul de plată la impozitul pe avere pentru anul 2016, emis de Serviciul Fiscal de Stat în temeiul Ordinului IFPS nr.865 din 06.09.2016. Nefiind de acord cu actul administrativ primit, a solicitat prin cerere prealabilă anularea lui. Și nefiind de accord cu răspunsul primit la cererea prealabilă și considerînd că este încălcat dreptul său constituțional, a înaintat acțiune în instanța de judecată. Prin care consideră că, în momentul în care reclamantul a primit Avizul de plată la impozitul pe avere pentru anul 2016, aprobat prin ordinul IFPS nr. 865 din 06.09.2016 ordinul menționat era abrogat de către IFPS prin ordinul nr.1115 din 01.11.2016, or, Avizul era abrogat și nu putea produce efecte juridice.
4. Invocă că, norma legală aplicabilă speței - art.287² din Codul Fiscal, prevede: (1) Subiecți ai impunerii sînt persoanele fizice proprietari ai bunurilor imobiliare cu destinație locativă, inclusiv căsuțele de vacanță (cu excepția terenurilor), pe teritoriul Republicii Moldova. (2) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate (în folosință) comună în diviziune a mai multor persoane, subiect al impunerii este considerată fiecare dintre aceste persoane, în cota-parte care îi revine. (3) În cazul în care bunurile imobiliare reglementate de prezentul titlu se află în proprietate comună în devălmășie, subiect al impunerii este considerat, în baza acordului comun, unul din proprietari (coproprietari). În acest caz, toți proprietarii (coproprietarii) poartă o răspundere solidară pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale.
5. Indică că anume sintagmele din acest articol: proprietate (în folosință) comună în diviziune a mai multor persoane subiect al impunerii, este considerată fiecare dintre aceste persoane și proprietate comună în devălmășie, subiect al impunerii este considerat, în baza acordului comun, unul din proprietari (coproprietari), contravin Constituției.
6. Consideră că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art.16 alin.(2) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art.15, referitor la principiul că cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.
7. Astfel, menționează că, tratamentul juridic al persoanelor care se află într-o situație judiciară nu este justificat de situația diferită în care s-ar afla aceștia, ci de celeritatea soluționării cauzei. Un astfel de criteriu exterior conduitei persoanei interesate este în contradicție cu principiul egalității în fața legii al cetățenilor, conform căruia la situații egale tratamentul juridic aplicat nu poate fi diferit. Astfel, indică că **persoanele familiile carora au avut șansa să se găsească sub imperiul proprietății comune pe cote părți s-au aflat și se află într-o situație net favorabilă, comparativ cu cetățenii familiile cărora au**

hotărît să dețină dreptul de proprietate comună în devălmășie. Or în situația în care o familie din două persoane care au deținut dreptul de proprietate pe cote-părți pentru a fi impozitate pe avere este necesar să dețină fiecare separat dreptul de proprietate asupra imobilelor cu suprafața de 120 m.p. și mai mare și valoarea de peste 1 500 000 lei, iar aceiași familie compusă din două persoane cu proprietate comună în devălmășie deja dacă în comun au în proprietate imobile cu suprafața ce depășește 120 m.p. și valoarea e mai mare 1 500 000 devin subiecți ai impozitului pe avere.

8. Reține că, Codul Civil cunoaște două forme ale proprietății comune: proprietatea comună pe cote-părți și proprietatea comună în devălmășie.
9. Consideră că norma adoptată are un caracter neclar în aplicare, încălcând principiul clarității și previzibilității. Astfel, în Hoărărea nr.26 din 23 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a menționat: "Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate - accesibilitate, previzibilitate și claritate - norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde ca nu-și cunoaște drepturile și obligațiile."
10. Indică că, în Hotărîrea Curții Constituționale nr.6 din 13.02.2014 pentru controlul constituționalității Legii nr.199 din 12 iulie 2013 privind scutirea de plata unor impozite, contribuții, prime și defalcări, precum și privind anularea majorărilor de întârziere și a amenzilor aferente acestora este constatat: pct.109, Curtea, așa cum a arătat în jurisprudența sa anterioară (Hotărîrea nr.31 din 14 iunie 2001) menționează că elaborarea și promovarea politicii fiscale reprezintă un mecanism prin intermediul căruia statul reglementează, potrivit art.126 alin. (2) din Constituție, activitatea economică.
11. Pct.110. Curtea reține că art.6 alin.(8) al Codului fiscal prevede unul din principiile aplicării impozitelor și taxelor, și anume "echitatea socială", care semnifică tratarea egală a persoanelor fizice și juridice, care activează în condiții similare, în vederea asigurării unei sarcini fiscale egale.
12. Potrivit art.6 alin.(8) Cod Fiscal: "echitatea fiscală - tratare egală a persoanelor fizice și juridice, care activează în condiții similare, în vederea asigurării unei sarcini fiscale egale;"
13. Conform art.11 din Codul Fiscal: "Apărarea drepturilor și intereselor contribuabilului se face pe cale judiciară sau pe alte căi prevăzute de prezentul cod și de alte acte ale legislației. Toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale se vor interpreta în favoarea contribuabilului."
14. Conform art.269 din Codul Fiscal: "(1) Contestația împotriva deciziei organului fiscal sau acțiunii funcționarului fiscal se depune la organul fiscal emitent a deciziei sau al cărei funcționar a întreprins acțiunea. (2) Decizia pe care organul fiscal a emis-o pe marginea contestației poate fi contestată la Inspectoratul Fiscal Principal de Stat sau atacată în instanța de judecată competentă. În caz de adresare la Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, contestația este prezentată organului fiscal emitent a deciziei, care este obligat ca, în termen de 3 zile, să o remită Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, anexînd la ea materialele de control și deciziile de rigoare."
15. Astfel, în baza argumentelor invocate mai sus, consideră că există o incertitudine privind constituționalitatea normei menționate care urmează a fi aplicate de instanța de judecată, iar conform Hotărîrii pentru interpretarea art.135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova (excepția de neconstituționalitate), p.76 - în momentul în care judecătorul ordinar constată sau este invocată de către părți o anumită incertitudine privind constituționalitatea actului aplicabil, acesta este obligat să demareze procesul de exercitare a controlului constituționalității. Excepția dată de neconstituționalitate este invocată în cadrul procesului contenciosului administrativ declanșat, iar eventuala declarare drept neconstituțională a normei incidente ar da posibilitatea instanței de soluționare a litigiului declanșat.
16. În concluzie, reiterează că sunt întrunite toate cele 4 condiții la care trebuie să se limiteze verificarea judecătorului ordinar (p. 82 din Hotărîre):
17. - Actul contestat - norma din Codul Fiscal este o lege - este cuprins de art.135 alin.(1) Constituție;
 - excepția este ridicată de una din părți;
 - prevederile contestate urmează a fi aplicate de instanță la soluționarea cauzei;
 - anterior Curtea Constituțională nu s-a pronunțat pe marginea prevederilor date;

18. În ședința de judecată, reclamantul, a susținut cererea și a solicitat admiterea acestuia, reiterându-și argumentele expuse în scris.
19. În ședința de judecată, reprezentantul pârâtului, a solicitat respingerea cererii, considerând-o neîntemeiată și reținând că deja există Decizia Curții Constituționale, decizie de inadmisibilitate a sesizării.
20. Examinând demersul reclamantului, audiind opinia părții adverse, studiind materialele dosarului, instanța judecătorească, consideră că acesta este pasibil de admis, din următoarele considerente.
21. Articolul 12¹ CPC prevede: (1) În cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională. (2) La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate. (3) Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă pînă la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amîină pledoariile. (4) Dacă nu sînt întrunite cumulativ condițiile specificate la alin.(2), instanța refuză ridicarea excepției de neconstituționalitate printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu fondul cauzei. (5) Instanța de judecată poate ridica excepția de neconstituționalitate doar dacă cererea de chemare în judecată sau cererea de apel a fost acceptată în modul prevăzut de lege ori dacă cererea de recurs împotriva hotărîrii sau deciziei curții de apel a fost declarată admisibilă conform legii.
22. Examinând cererea reclamantului în coraport cu circumstanțe cauzei, instanța de judecată reținînd că, obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse în art.135 alin.(1) lit. a) din Constituția RM; excepția este ridicată de către una din părți - reclamantul V. Kovali; prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei și nu există o hotărâre anterioară a Curții, avînd ca obiect prevederile contestate, consideră că cererea este pasibilă de admis.
23. În baza celor expuse și conform prevederilor art.art.12¹, 269-270 CPC, instanța de judecată,

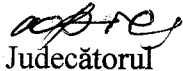
d i s p u n e:

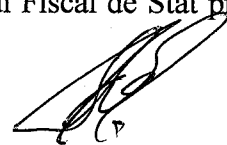
Demersul reclamantului Vladimir Kovali, se admite.

Se transmite Curții Constituționale sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a art.287² din Codul fiscal al Republicii Moldova, ridicată de reclamantul Vladimir Kovali, în cadrul examinării cauzei civile, la acțiunea reclamantului Kovali Vladimir împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea avizului de plată.

Se amîină pledoariile pînă la pronunțarea Curții Constituționale.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Judecătorul

Liudmila Holevițcaia

